

Ranní šílenství a zvrát

Je ráno a mně se vůbec nechce vstávat z postele, jako na potvoru mám opat zpoždění, spěchám do práce každé den a fakt, že pěji zase o hodinu později mě nikterak nevzrušuje. Inu vstanu a krávkám do kuchyně udlat si čaj, je tam hrozný svinec, na lince jsou kousky chleba, po zemi se vlní zbytky od oběda. Znechucen jsem si uvědomil, že jsem opravdový prase.

Nějak jsem se prodral mezi těmi věcmi, roztáhl jsem zvěsy a z okna vidím svoje nablýskané volvo, pochvaluji si, jak je dnes krásný den, sice jsem zaspal, ale poobědní nářtí svého křemíku, který bude jen tiše zvidět, jak mám bourák.

Mám stěle mělo času, ale na snění si udělím čas vdycky, klienti pokaj a já budu předstírat, že jsem se vztekal v zcpě kouřech aut. Navou si promnu vlasy, pojednou mi začne cosi stekat po prstech. Co to jen může být? Sundám si tekutou vč ze dlaní a rozpoznám po řichu že jde o salmovou pařtiku z minulého dne. Odporný smrad mě dostal do kolen. Chystal jsem si pustit sprchu, ale v mém geniálním nápadě mi zabránil neznámý člověk z ulice.

Val na mě nějaká blbost a poté co jsem na něj ukázal prostředněk mi roztřáskal auto děvčnou palicí. To jsem u opravdu nevydržel, ruce od pařtíky mi ani nepřipadly tak pinavě na to, abych si s nima hrzou vytěl obličej. Jdu se tedy osprchovat horkou vodou, snad se z toho dostanu.

Ve sprše poté brečím a bučím do pračky, jako ten blbec do svého auta. Marně pak hledám jeť nahá bákory, zbyly tu jen pítkoty po mě sge, tak teď u budu opravdu vypadat jak opravdový idiot.

Když jsem se konečně uklidnil, spocen jsem na sebe naskládal nějaké oblečení, pustil jsem si televizi. Uklidněn a směn se svým osudem jsem vzal do ruky mobil a volal policii. Nahlásil jsem jim to a počkal a se to nějak vyřeší, slíbili, že přijedou. Mě jsem tšst, mám tam jednoho křemíku a ten mi snad vyhoví. Jak jsem se tak koukal na tu telku, tak jsem měl těch reklam opravdu dost. Po reklamě na salmovou pařtiku, jsem se dostal a k baletnímu píkotěm a nakonec to zavržilo nová volvo, respektive nová model, můj model. Taková prohibice!!! Asi půlhodinu jsem val sprostá slova a lmal si prostředněk, kdybych byl klidný, ten blžen by to třebaš neudlal. Z ticha bytu se pojednou ozval cink, moje uši zbystřily a s radostí jsem el otevřít dveře. Ve dveřech stála policie a můj křemík. „Tak copak Romane?“ „Problém s autem?“

„Jo, velkej“. A copak? Někde blžen mi rozbil auto. A viděl si mu do tvě? Ani ne, proť? „Možná, že to byla tvoje manželka, včera jak jsme pařili, tak teď viděla s mojí sestrou. N, zakřiel jsem, to snad ne, to jsem v loži. Chtěl by si zaťt křemík co takovýho? řekl jsem mu, zřhy jsem vřak odpovřil i za něj, já vřm to nechce.“